

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 88/06
08.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво Београд, Одељење у Зрењанину, ради утврђења пуноважности усменог завештања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1539/05 од 7. новембра 2005. године, у седници већа одржаној 8. марта 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1539/05 од 7. новембра 2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.153/05 од 8.7.2005. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да је пуноважан усмени тестамент који је покојни ПП сачинио дана 14.8.2004. године, пред сведоцима ВВ, ГГ и ДД, а којим је распоредио своју имовину за случај смрти тако да је тужиоцима оставио своју имовину на равне делове, те овај тестамент производи пуноправно дејство. Обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове спора у износу од 77.145,00 динара са каматом почев од 8.7.2005. године па до исплате.

Одлучујући о жалби тужене Окружни суд у Зрењанину је пресудом Гж.1539/05 од 7. новембра 2005. године жалбу одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Против пресуде Окружног суда у Зрењанину тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужиоцу су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни повреде на коју се у ревизији указује.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеним чињеницама, покојни ПП, рођен је __. године, одрастао је у "ЋЋ". Није имао породицу, нити родбину. До пензионисања био је запослен као __ техничар. Тужилац АА одрастао је са њим у "ЋЋ", њих двојица су се дружили од младости и током студија, а покојни ПП му је био и венчани кум. Тужила је пријатељица са посла покојног ПП. У току 2001.-2002. године покојни ПП је оперисан, будући да је оболео од малигног обољења __. Након тога он је редовно контролисао своје здравље, услед болести је пензионисан а након појаве жутице његово здравствено стање нагло се погоршало па је __ 2004. године задржан у болници. Због тежине болести, која је у била у терминалној фази, био је везан за постељу, уграђен му је дрен и прикључен је на инфузију. Био је потпуно свестан да му се приближава биолошки крај, јер је тешко говорио, брзо се замарао и био потпуно исцрпљен и слаб, што га је онемогућавало да пише. Дана 14. августа 2004. године у току посете он је изјавио пријатељима ВВ, ГГ и ДД да након смрти своју имовину оставља на равне делове свом куму, овде тужиоцу и другарици овде тужиљи, с тим да ће по изласку из болнице код адвоката ову изјаву потврдити. Истог дана у вечерњим часовима при покушају да устане из кревета покојни ПП је пао и задобио ударац у главу. Након тога његово стање се погоршало и почео је да избацује крв. У таквом здравственом стању био је до __ 2004. године када је отпуштен из болнице а истог дана у 16 часова је преминуо. Сведоци последње изјаве воље располагања имовином покојног ПП, обратили су се дана 4. септембра 2004. године адвокату АБ, који је на основу њиховог казивања сачинио писмену изјаву. Након тога, у поступку за расправљање заоставштине покојног ПП, коју чине једнособан стан у ЕЕ, покретне ствари у овом стану и новац на текућем банковном рачуну, проглашено је усмено завештање по којом његову имовину наслеђују на равне делове тужиоци. Како је тужена, као законски наследник оспорила ово завештање, тужиоцу су упућени на парницу.

Правилно су нижестпени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца усвојили.

Одредбом чл. 110. Закона о наслеђивању је прописано, да завешталац може последњу вољу усмено изрећи пред три истовремено присутна сведока ако због изузетних прилика не може сачинити писмено завештање. Умесно завештање престаје да важи по истеку 30 дана од дана престанка прилика у којима се сачињено.

Према наведеној законској одредби произилази да завешталац може усмено изрећи своју последњу вољу пред три сведока само ако услед изузетних прилика није у могућности да сачини писмено завештање. Међутим, та немогућност треба да је настала услед изузетних прилика, које су у часу прављења усменог завештања, као и после тога у прописаном року, у коме престаје важност писменог завештања под прописаним условима, представљале неотклоњиву сметњу за састављање писменог завештања.

Према утврђеним чињеницама, ПП је боловао од малигног обољења желуца. Због појаве жутице његово здравствено стање се погоршало па је примљен дана __.2004. године у болницу. Због тежине болести, био је везан за постељу, уграђен му је дрен и прикључен је био на инфузију, тешко је говорио, брзо се замарао и био потпуно исцрпљен. У таквом здравственом стању и околностима он је пред три сведока дана 14.8.2004. године усмено изрекао последњу вољу. На основу овако утврђених чињеница правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају радило о изузетним приликама и да завешталац због здравственог стања и околности у којима се налазио није био у могућности да сачини писмено завештање. Немогућност сачињења писменог завештања постојала и након тога, јер је завешталац у болници пао, здравствено стање се још више погоршало јер је стално крварио, да би __.2004. године преминуо, а што све указује да су изузетне прилике постојале и након 14.8.2004. године па до смрти завештаоца.

Из реченог произилази да је усмено завештање пуноважно, те да су стога неосновани наводи у ревизији тужене да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца да је тужба тужилаца за утврђење пуноважности усменог завештања основана.

Из наведених разлога, ревизија тужене је одбијена као неоснована применом одредбе чл. 393. ЗПП.

На основу одредбе чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС",бр.125/2004 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучио о ревизији по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа-судија,
Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сд